

moeten immers van hen verwachten dat zij in een intellectueel debat met de beoordeelden een integraal oordeel vellen.

Het woord plausibiliteit is niet willekeurig gekozen. Het gaat er immers niet om een finaal oordeel over een corporatie te vellen. Dat is gegeven het normatieve karakter van de toets niet wenselijk. Het gaat erom als branche het intellectuele debat over het eigen functioneren te stimuleren. En natuurlijk om naar buiten uit te stralen dat de onderneming deugt. Naast een ISO-sticker en een KWH-label zou zo'n Maatschappelijk Presteren keurmerk op de deur niet misstaan. Daar wordt de 'prestatiepolitie' vrolijk van!

Het plausibiliteitmodel • De essentie van het plausibiliteitmodel is intersubjectieve domeinafweging. Met andere woorden: aan de hand van een groot aantal gegevens maakt de beoordelaar zijn balans op in een debat tussen de beoordelende experts. Twee dingen zijn essentieel: de domeinen waarop het instituut toetst of de corporatie binnen haar mogelijkheden gedaan heeft wat nodig was én de kwaliteit van de beoordelaar.

Wij vinden daarbij dat het toetsend instituut met een aantal verschillende deskundigen even zoveel aspecten van de corporatieprestatie moet beoordelen. Dezelfde (groep van) deskundigen beoordelen dezelfde aspecten bij (vrijwel) alle corporaties en hebben daarmee gelijk een goed overzicht van de be-

Geen fusie, weer aan het werk

In Amsterdam kunnen ze weer aan het werk. Woonstichting De Key en Het Oosten (en Awv als derde wiel) gaan niet fuseren tot een Amsterdamse megacorporatie. Gebrek aan draagvlak binnen De Key wordt er gezegd. Juist als je meer dan twee jaar bezig bent geweest een fusie te realiseren is het bewonderenswaardig als je uiteindelijk toch bereid bent er een streep door te halen. Dat het meer dan twee jaar aandacht heeft opgeslorpt is jammer en was niet nodig. Het draagvlak was altijd al het probleem. Dat had misschien iets met mogelijke cultuurverschillen te maken maar vooral met het ontbreken van een aansprekende visie. Maar een aansprekende visie ontbrak omdat er geen goede (en dus mogelijk aansprekende) reden voor de fusie viel te verzinnen.

Ik was als oud-commissaris van De Key niet van plan ook maar iets over de fusie te zeggen totdat ik uit de krant vernam dat er een fusiegolf bij gemeenten is te verwachten. Ik dacht dat we genoeg hadden geleerd van de fouten in de afgelopen jaren. Megagrootchaligheid creëert een kloof tussen kiezer en politiek, en tussen klant en publieke onderneming. Wat nu dan weer met die gemeenten? Ralph Pans, directievoorzitter van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG), wil dat gemeenten meer bevoegdheden en financiële ruimte krijgen van het rijk. Fusies tussen gemeenten zouden hiervoor nodig zijn. Gemeenten met ten minste 60.000 inwoners zouden de professionaliteit kunnen organiseren om de grotere afstand van het rijk mogelijk te maken.

Pans wil af van de (in zijn woorden) 'bemoeizucht van het rijk', en megagemeenten zijn het antwoord. Voor wie zijn de gemeenten er? Inderdaad voor de burger. En zit de burger te wachten op megagemeenten? Zeker niet. Gaat het toch gebeuren? Zeker wel. Uiteindelijk zit er een keer ergens iemand te slapen en slagen bestuurders er in iets groots te creëren. En wat eenmaal groot is, wordt nooit meer klein...

Arnoud Boot is hoogleraar ondernemingsfinanciering en financiële markten aan de Universiteit van Amsterdam en plaatsvervangend kroonlid van de SER. Ook is hij adviseur en commissaris in de corporatiewereld, onder meer bij het Waarborgfonds Sociale Woningbouw.